

מסכת ערלה

פרק ב

א. התרומה, ותרומת מעשר של דמאי, החלה והבכורים, עולים
באחד ומאה, ומצטרפין זה עם זה, וצריך להרים. הערלה וכלאי
הכרם, עולים באחד ומאתים, ומצטרפין זה עם זה, ואין צריך
להרים. רבי שמעון אומר, אינן מצטרפין. רבי אליעזר אומר,
מצטרפין בנותן טעם, אבל לא לאסור:

ב. התרומה מעלה את הערלה, והערלה את התרומה. כיצד, סאה
תרומה שנפלה למאה, ואחר כך נפלו שלשה קבין ערלה, או
שלשה קבין כלאי הכרם, זו היא שהתרומה מעלה את הערלה
והערלה את התרומה:

ג. הערלה מעלה את הכלאים, והכלאים את הערלה, והערלה את
הערלה. כיצד, סאה ערלה שנפלה למאתים, ואחר כך נפלה סאה
ועוד ערלה, או סאה ועוד של כלאי הכרם, זו היא שהערלה מעלה
את הכלאים, והכלאים את הערלה, והערלה את הערלה:

ד. כָּל הַמַּחְמִץ וְהַמִּתְבֵּל וְהַמְדַּמֵּעַ בַּתְרוּמָה וּבַעֲרֻלָּה וּבְכֻלָּאֵי הַכֶּרֶם, אָסוּר. וּבֵית שְׁמַאי אוֹמְרִים, אַף מִטֵּמָּא. וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים, לְעוֹלָם אֵינוֹ מִטֵּמָּא עַד שְׂיֵהָא בּוֹ כִּפְיָהּ:

ה. דּוֹסְתָאֵי אִישׁ כָּפֹר יְתֻמָּה, הָיָה מִתְלַמֵּידֵי בֵּית שְׁמַאי, וְאָמַר, שְׁמַעְתִּי מִשְׁמַאי הַזֵּקֵן שְׁאָמַר, לְעוֹלָם אֵינוֹ מִטֵּמָּא עַד שְׂיֵהָא בּוֹ כִּפְיָהּ:

ו. וּלְמָה אָמְרוּ כָּל הַמַּחְמִץ וְהַמִּתְבֵּל וְהַמְדַּמֵּעַ לְהַחֲמִיר, מִיֵּן בְּמִינוֹ. לְהַקֵּל וּלְהַחֲמִיר, מִיֵּן בְּשֹׂאֵינוֹ מִינוֹ. כִּיֻּצַּד, שְׂאֹר שֶׁל חֲטִים שֶׁנֶּפֶל לְתוֹךְ עֶסֶת חֲטִים, וַיֵּשׁ בּוֹ כְּדֵי לְחַמֵּץ, בֵּין שְׂיֵשׁ בּוֹ לַעֲלוֹת בְּאֶחָד וּמֵאָה וּבֵין שְׂאִין בּוֹ לַעֲלוֹת בְּאֶחָד וּמֵאָה, אָסוּר. אֵין בּוֹ לַעֲלוֹת בְּמֵאָה וְאֶחָד, בֵּין שְׂיֵשׁ בּוֹ כְּדֵי לְחַמֵּץ, בֵּין שְׂאִין בּוֹ כְּדֵי לְחַמֵּץ, אָסוּר:

ז. לְהַקֵּל וּלְהַחֲמִיר מִיֵּן בְּשֹׂאֵינוֹ מִינוֹ, כִּיֻּצַּד. כְּגוֹן גְּרִיסִין שֶׁנִּתְבַּשְּׁלוּ עִם עֲדָנִשִּׁים, וַיֵּשׁ בָּהֶם בְּנוֹתָן טַעַם, בֵּין שְׂיֵשׁ בָּהֶם לַעֲלוֹת בְּאֶחָד וּמֵאָה, וּבֵין שְׂאִין בָּהֶם לַעֲלוֹת בְּאֶחָד וּמֵאָה, אָסוּר. אֵין בָּהֶם בְּנוֹתָן טַעַם, בֵּין שְׂיֵשׁ בָּהֶם לַעֲלוֹת בְּאֶחָד וּמֵאָה, וּבֵין שְׂאִין בָּהֶם לַעֲלוֹת בְּאֶחָד וּמֵאָה, מִתֵּר:

ח. שאר של חלין שנפל לתוך עסה, ויש בו כדי לחמץ, ואחר כך נפל שאר של תרומה, או שאר של כלאי הכרם, ויש בו כדי לחמץ, אסור:

ט. שאר של חלין שנפל לתוך עסה וחמצה, ואחר כך נפל שאר של תרומה או שאר של כלאי הכרם, ויש בו כדי לחמץ, אסור. רבי שמעון מתיר:

י. תבלין, שנים ושלשה שמות ממין אחד, או משלשה, אסור, ומצטרפין. רבי שמעון אומר, שנים ושלשה שמות ממין אחד, או שני מינין משם אחד, אינן מצטרפין:

יא. שאר של חלין ושל תרומה שנפלו לתוך עסה, לא בזה כדי לחמץ ולא בזה כדי לחמץ, נצטרפו וחמצו, רבי אליעזר אומר, אחר האחרון אני בא. וחכמים אומרים, בין שנפל אסור בתחלה, בין בסוף, לעולם אינו אוסר עד שיהא בו כדי לחמץ:

יב. יועזר איש הבירה היה מתלמידי בית שמאי, ואמר, שאלתי את רבן גמליאל הזקן עומד בשער המזרח, ואמר, לעולם אינו אוסר, עד שיהא בו כדי לחמץ:

יג. כלים שסכו בשמן טמא, וחזר וסכו בשמן טהור, או שסכו בשמן טהור, וחזר וסכו בשמן טמא, רבי אליעזר אומר, אחר

הָרֹאשׁוֹן אֲנִי בָּא. וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים, אַחֲרֵי הָאֲחֵרִים:

יד. שָׂאֵר נֶשֶׁל תְּרוּמָה וְנֶשֶׁל כָּלֵאֵי הַכֶּרֶם שֶׁנִּפְּלוּ לְתוֹךְ עֵסָה, לֹא בָּזָה כְּדֵי לְחַמֵּץ וְלֹא בָּזָה כְּדֵי לְחַמֵּץ, וְנִצְטָרְפוּ וְחֻמְצוֹ, אָסוּר לְזָרִים וּמִתָּר לַכֹּהֲנִים. רַבִּי שְׁמַעוֹן מִתִּיר לְזָרִים וְלַכֹּהֲנִים:

יה. תִּבְלִין נֶשֶׁל תְּרוּמָה וְנֶשֶׁל כָּלֵאֵי הַכֶּרֶם שֶׁנִּפְּלוּ בִּקְדֻרָה, לֹא בָּאֵלוֹ כְּדֵי לְתַבֵּל וְלֹא בָּאֵלוֹ כְּדֵי לְתַבֵּל, וְנִצְטָרְפוּ וְתִבְלוּ, אָסוּר לְזָרִים וּמִתָּר לַכֹּהֲנִים. רַבִּי שְׁמַעוֹן מִתִּיר לְזָרִים וְלַכֹּהֲנִים:

יו. חֲתִיכָה נֶשֶׁל קִדְּשֵׁי קִדְּשִׁים, נֶשֶׁל פְּגוּל, וְנֶשֶׁל נוֹתֵר, שֶׁנִּתְבַּשְׁלוּ עִם הַחֲתִיכוֹת, אָסוּר לְזָרִים וּמִתָּר לַכֹּהֲנִים. רַבִּי שְׁמַעוֹן מִתִּיר לְזָרִים וְלַכֹּהֲנִים:

יז. בָּשָׂר קִדְּשֵׁי קִדְּשִׁים וּבָשָׂר קִדְּשִׁים קָלִים שֶׁנִּתְבַּשְׁלוּ עִם בָּשָׂר הַתְּאֻוָּה, אָסוּר לְטֵמְאִים וּמִתָּר לְטָהוֹרִים: